Pika'nın Kış Mektupları

Çınar BİBER

Pika'nın Kış Mektupları

Çınar BİBER

Dağların yükseklerinde, havanın serin ve zirvelerin gökyüzüne dokunduğu yerde, Pip adında küçük bir pika yaşardı. Pip'in yumuşak gri-kahverengi tüyleri, büyük yuvarlak koyu gözleri ve küçük kırmızı örgü bir atkısı vardı. Kayaların arasında koşuşturmayı ve dağ çiçeklerini kemirmeyi severdi. Her sabah, Pip güneşli bir kayanın üzerine oturur ve dünyanın uyanışını izlerdi.

Bir bahar günü, dağ havasında yeni bir ses çınladı. Finch adında bir dağ ispinozu yakınlara kondu, kahverengi ve krem tüyleri yolculuktan dağınıktı. Parlak kehribar gözleri ve bir bacağında küçük mavi bir kurdele vardı. 'Merhaba!' cıvıldadı Finch. 'Dağları keşfediyorum.' Pip gülümsedi. 'Hoş geldin! Ben Pip. Öğle yemeğimi paylaşmak ister misin?' Ve işte böylece bir dostluk başladı.

Bütün yaz boyunca Pip ve Finch birlikte oynadılar. Çayırlarda yarıştılar ve kır çiçekleri arasında saklandılar. Pip, Finch'e en iyi tohumları gösterdi ve Finch, Pip'e neşeli şarkılar söyledi. 'Dağlar güzel,' dedi Finch. 'Ama yakında soğuk gelecek ve daha sıcak yerlere uçmam gerekecek.' Pip'in bıyıkları sarktı. 'Beni unutacak mısın?' 'Asla,' dedi Finch. 'Mektup gönderebiliriz!'

Finch mektupların nasıl işlediğini anlattı. 'Ben vadiye uçacağım, sen de diğer kuşlarla mesaj gönderebilirsin.' Pip'in gözleri büyüdü. 'Ama yazmayı bilmiyorum!' Finch ona burnunu sürttü. 'Baykuş Dede'ye sor. O her şeyi bilir.' O akşam Pip, yuvarlak gözlükler ve yeşil yün yelek giyen Baykuş Dede'yi ziyaret etti. 'Elbette yardım ederim,' dedi Baykuş Dede nazikçe öterek.

Baykuş Dede, Pip'e harfleri öğretti. Pip her gün küçük patisiyle bir dal tutarak pratik yaptı. Zor bir işti ama kararlıydı. Sonunda ilk mektubunu yazdı: 'Sevgili Finch, seni özlüyorum. Yapraklar altın rengine dönüyor. Arkadaşın, Pip.' Mektubu sıkıca rulo yapıp kahverengi çantasına koydu. Şimdi bir ulak bulması gerekiyordu.

Dost canlısı bir şahin mektubu taşımayı teklif etti. Pip onun uçup gidişini izledi, Finch'in cevap yazmasını umuyordu. Günler geçti. Pip her sabah gökyüzünü kontrol etti. Sonra bir öğleden sonra, mavi kurdeleli bir ispinoz onun kayasına kondu. 'Pip'e bir mektup!' diye cıvıldadı. Pip'in kalbi yerinden fırladı. Mektup şöyle diyordu: 'Sevgili Pip, ben de seni özlüyorum. Vadi sıcak ve yeşil. Arkadaşın, Finch.'

Pip ve Finch bütün sonbahar boyunca mektup yazdılar. Pip dağların kırmızı ve altın rengine dönüşünü anlattı. Finch vadinin olgun meyvelerinden bahsetti. Her mektup çaba gerektiriyordu—Pip bir ulak bulmak zorundaydı ve Finch kuzeye uçan nazik bir kuşu beklemek zorundaydı. Ama asla pes etmediler. Mektupları, sayfa sayfa değişen mevsimlerin bir kaydı oldu.

Kış geldiğinde dağlar beyaza döndü. Pip'in kırmızı atkısı onu sıcak tutuyordu ama soğuk patilerle yazmak zordu. Şöyle yazdı: 'Sevgili Finch, kar yağıyor. Dünya sessiz ve yumuşak. Şarkılarını özlüyorum.' Bir kar kiraz kuşundan mektubu aşağı taşımasını istedi. Finch cevap verdi: 'Sevgili Pip, kar hayal ediyorum. Sıcak kal, arkadaşım.'

Bahar geri döndü ve onunla birlikte eriyen kar ve açan çiçekler geldi. Pip yazdı: 'Sevgili Finch, ilk çiğdem açtı! Nehir yeniden şarkı söylüyor.' Finch cevapladı: 'Sevgili Pip, vadi çiçeklerle dolu. Yakında kuzeye uçacağım!' Pip sevinçten dans etti. Çantasını parlatıp harflerini pratik yaptı, arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama bahar fırtınaları güçlü rüzgarlar getirdi. Bir gün, bir rüzgar Pip'in mektubunu ulağın gagasından uçurdu. Pip endişelendi. 'Ya Finch unuttuğumu düşünürse?' dedi Baykuş Dede'ye. 'Dostluk çaba gerektirir,' dedi Baykuş Dede nazikçe. 'Tekrar dene.' Böylece Pip yeni bir mektup yazdı ve bu sefer güçlü bir kartal onu güvenle taşıdı.

Cevap gelmeden haftalar geçti. Pip endişelenmeye başladı. Finch onu unutmuş muydu? Sonra, parlak bir sabah, tanıdık bir cıvıltı duyuldu. Finch yanına kondu, mavi kurdelesi dalgalanıyordu. 'Mektubunu aldım!' dedi. 'Fırtına ilkini uçurdu ama senin tekrar yazacağını biliyordum.' Sarıldılar ve Pip'in kalbi doldu.

Finch bütün yaz kaldı ve daha çok anı biriktirdiler. Ama sonbahar geldiğinde yine gitmek zorundaydı. 'Bu sefer hazır olacağız,' dedi Pip. Ne olursa olsun her ay yazmaya karar verdiler. 'Büyük kelimeler için Baykuş Dede'den yardım isteyeceğim,' dedi Pip. 'Ben de en hızlı ulakları bulacağım,' dedi Finch. Asla pes etmemeye söz verdiler.

O kış, Pip'in mektupları karlı maceralarla doluydu. Finch'in mektupları sıcak vadi günlerini anlatıyordu. Her mektup bir hazineydi ve Pip hepsini çantasında sakladı. Bahar geldiğinde, mektuplar mevsimlerin dönüşünü gösteriyordu: kar eriyor, çiçekler açıyor, kuşlar dönüyordu. 'Mektuplarımız bir hikaye gibi,' dedi Pip. 'Dostluğumuzun hikayesi.'

Yıllar geçti ve Pip ile Finch yaşlandı. Ama her mevsim mektupları gidip geldi. Diğer hayvanlar onların dostluğuna hayran kaldı. 'Bunu nasıl yapıyorsunuz?' diye sordu genç bir dağ sıçanı. Pip gülümsedi. 'Çaba gerektiriyor,' dedi. 'Ama her mektup buna değer.' Finch başını salladı. 'Çünkü dostluk dağlardaki en güzel şey.'

Şimdi, yüksek dağları ziyaret ettiğinizde, kırmızı atkılı küçük bir pika görüp mektup yazdığını görebilirsiniz. Ve dikkatlice bakarsanız, mavi kurdeleli bir ispinozun cevap taşıdığını görebilirsiniz. Mektupları zirveler arasında uçar, mevsimlerin bir kaydı ve bağlantıda kalmanın çaba gerektirdiğini—ama her zaman buna değdiğini hatırlatır.

Ve böylece, Pip ve Finch'in dostluğu mevsimden mevsime devam eder. Basit kelimeler ve büyük duygularla dolu mektupları, arkadaşlar uzakta olsa bile küçük bir çabanın onları yakın tutabileceğini gösterir. Dağlar onları izler, mevsimler döner ve mektuplar gelmeye devam eder—ileri geri, ileri geri, dostluğun kalp atışı gibi.